

SÁNTA MIRIÁM

Yasunari Kawabatának

„A small night storm blows
Saying ‘falling is the essence of a flower’
Preceding those who hesitate”

YUKIO MISHIMA

Úgy tűnik, újra és újra azt mondja, nincs magasabb művészet a halálnál, hisz meghalni annyit tesz, mint élni, majd elnyomta huszadik cigarettáját, és végigsimított a maszkokon. *Elmagyarázta, hogy a maszk előredöntését „sötétítésnek” nevezik. Kifejezése ekkor mélabús árnyalatot nyer. Ha viszont hátrafelé döntjük, akkor „megvilágítjuk a maszkot, mert az arc vidámnak látszik. Ha balról jobbra forgatjuk, ez esetben „felhasználjuk”,* Vagy – mint mondani szokás – „lefoglaljuk” a maszkot.* Így tehát az is mindegy, nő vagy férfi az, aki magára ölti, és úgy tesz, mintha nem érdekelné a hold hideg ezüst fénye, mely úgy szúrja át a levegőt, mint kard a beleket puccs után. Háromszáz éjszaka, háromszáz rémálom, hányásszag és a póre arc, mely a szeme előtt vibrál és borostásan csókol férfiarcot – látod, még nem zuhant le a repülőgépet, pedig annyira szeretted volna, mint ülni a semmiben *anatta* közben, látod, ez pont olyan szenvedés. Ne búsulj, hagytaam pénzt a tatenokaioknak, súgja éjszaka, és ha megfordulok az ágyban, recseg a szentély lépcsője, míg a nap föl nem kel a Fuji mögött.

*Yasunari Kawabata: *Élet a maszk alatt*. (Részlet a *Hegyörgés* című regényből), ford. Fukári Valéria, Irodalmi Szemle 1969/2. 129-132.